

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d-a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

SUMAR :

Dacă și în ce sens, art. 1785 este aplicabil ipotecelor legale ale minorilor, interzișilor și femeilor măritate de d-nul D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de apel București, secția II : Jean Zahareanu cu Ernestina Em. Bercovici cu o Adnotație de d-nul C. N. Toneanu ;

Curtea de apel Iași, secția II : Casa Ieschek & C-nia cu Ion G. Ciolac ;

Trib. Iași, secția II : Xenofon Macri cu Preotul G. Gheorghiu cu o Adnotație de d-l S. Scriban ;

Judecătoria ocol. II Buzău, Ianache Athanasie cu Anton George și Constantin Ralea ;

Art. 30 și 79 din Legea timbrului de d-l Corneliu Negrea ;

Dacă, și în ce sens, art. 1785 este aplicabil ipotecilor legale ale minorilor, interdișilor și femeilor măritate

În dreptul vechi, dobânzile ce creanța ipotecară putea să producă, erau garantate prin ipotecă, ca și însuși capitalul, fiindcă dobânda nu este decât un accesoriu al capitalului. Acest sistem era, însă foarte periculos, pentru că, pe de o parte, el permitea acumularea unor dobânzi considerabile, care, adesea-ori, puteau să întrecă capitalul; iar pe de altă parte, era contrar sistemului modern al publicității, care voește ca cei de al treilea să cunoască întreaga sumă, atât a capitalului cât și a procentelor, garantată prin creanța ipotecară. Iată pentru ce art. 1785 din Codul civil voește ca creditorul înscris pentru un capital său pentru o rentă producătoare de dobândă, să aibă drept la dobânda viitoare, în virtutea inscripției capitalului, însă numai pe trei ani ⁽¹⁾, fără prejudiciul inscripțiilor

(1) Acest termen de trei ani nu se socotește de la data inscripțiunii ipotecei, ci din momentul când procentele au încetat de a fi plătite; de unde rezultă că, dacă procentele au fost regulat plătite, creditorul nu are nevoie de a lua o inscripție la fie-care trei ani; el nu va lua o nouă inscripție de cât atunci când debitorul va înceta cu plata, și asemenea inscripție va avea rang de la luarea ei, dacă procentele nu sunt prescise (art. 1907). Cpr. Trib. Ilfov, C. București și Iași, *Dreptul* din 1902, No. 36, 38 și 43 (această din urmă decizie cu adnotația noastră). Vezi și Planiol, II, 2967 (ed. 2-a). Martou, *Privil. et hypoth.*, III, 1119. Beudant, *Suretés personnelles et réelles*, II, 811. Aubry et Rau, III, § 285, p. 691,

ce el poate lua, în privința dobânzii, după trei ani.

Acest text se aplică, fără nici-o îndoială, nu numai la ipotecă, dar și la privilegiile asupra imobilelor. «Creditorul privilegiat sau ipotecar înscris... etc.», dice art. 1785. După vechiul text francez (art. 2151), care dice : «creditorul înscris, etc.», chestiunea era controversată, și atât jurisprudența cât și o mare parte din doctrină, aplica această dispoziție numai la ipotecă ⁽²⁾. Această soluție era însă foarte contestabilă, pentru-că, pe de o parte, ea era contrară principiului publicității, iar pe de alta, stabilea o deosebire nejustificată între ipoteca și privilegiul imobiliar, care, în realitate, sunt drepturi de aceeași natură ⁽³⁾. Orî cum ar fi, această controversă nu mai există astăzi în Franția, grație unei legi posterioare Codului civil, din 17 Iunie 1893.

La noi, această chestie n'a fost nici-o-dată controversată, pentru-că textul nostru reproduce art. 87 din legea ipotecară belgiană, care curmase de mult controversa ce avea loc în Franția. În acest sens se poate invoca nu numai textul legii, dar și cuvintele raportorului :

«La commission a cru, dice raportorul Lelièvre, que, tous les privilèges étant soumis à la publicité, il n'est pas possible d'établir à leur égard des règles particulières. L'intérêt des tiers s'y oppose : quelle que soit la cause de la créance, les tiers ne doivent pas être induits en erreur sur l'existence des charges réelles qui grèvent les biens du débiteur. D'un autre côté, c'est aux créanciers privilégiés à se montrer diligents et à ne pas laisser accumuler des intérêts outre mesure. Un créancier, quel qu'il soit, ne mérite pas de faveur si, contre l'usage des bons pères de famille, il néglige de réclamer les arrérages qui augmentent la dette au préjudice des tiers.... Jamais la qualité de la créance ne légitime l'incurie ou l'inaction» ⁽⁴⁾.

Așa dar, art. 1785 este, necontestat, aplicabil privilegiilor asupra imobilelor.

692 (ed. a 5-a). Baudry et Loynes, *Privil. et hypoth.*, III, 1729. Guillouard, *Idem*, III, 1561. Laurent, XXXI, 70. Thézard, *Nantisement, Privil. et hypoth.*, 147, etc.

(2) Vezi autoritățile citate de Baudry et Loynes, *op. cit.*, III, 1743, notele 2 și 3.

(3) Cpr. Planiol, II, 2965, nota 1. Beudant, *op. cit.*, II, 817.

(4) Vezi Martou, *op. cit.*, III, 1123. Laurent, XXXI, 76,

El este, de asemenea, aplicabil ipotecei minorului său interzisului și a femeii măritate. Acest text vorbind, în adevăr, de *ipotecă înscrisă*, este neapărat aplicabil susținerii ipotecei, fiind-că, în dreptul nostru, atât ipoteca minorilor și a interzisilor, cât și cea a femeii măritate, este supusă dreptului comun în ceea ce privește specialitatea și publicitatea (art. 1754 urm., 1762 urm. C. civ.).

O distincțiune însă se impune: Această regulă nu se aplică dobânzilor datorite minorului său interzisului în cursul tutelei; căci aceste dobânzi urmând a fi capitalizate de epitrop (art. 399, 400 C. civ.), ele nu sunt datorite cu titlu de dobândă, ci cu titlu de capital, dacă, bine înțeles, nu întrec suma fixată în inscripție, conform art. 1762, ca maximum creanței pentru care acțiunea ipotecară poate avea loc.

Cât pentru femeia măritată, nu poate să fie vorba de dobânzi datorite de bărbatul său în timpul căsătoriei. El nu poate datori dobânzi femeii, ca și epitropul, minorului său interzisului, de cât la desfacerea căsătoriei și la finele tutelei. Sumele cu care atât bărbatul cât și epitropul au rămas atunci datorți, vor produce dobândă, și această dobândă nu va fi garantată ipotecar de cât pe trei ani; căci numai de la această dată se poate dice că fostul minor sau interzis, precum și femeia măritată sunt înscrisi pentru un capital producând dobânzi (art. 420, 1278). Dacă, în urma încetării tutelei sau desfacerii căsătoriei, fostul minor, sau femeia nu cer socoteală de la epitrop sau de la bărbat; sau dacă, în urma socotelor, ei lasă să se aglomereze dobânzi pe mai mult de trei ani, această neglijență din partea lor nu poate să facă, prin acumularea dobânzilor, ca patrimoniul epitropului sau bărbatului să fie micșorat în detrimentul celor-l'alți creditori ai lor. Iată în ce sens și în ce margină art. 1785 din Codul civil este aplicabil ipotecei legale a minorului, sau interzisului și a femeii măritate ⁽⁵⁾.

D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția II

Audiența de la 30 Ianuarie 1903

Președinția D-lui I. CERKEZ, Președinte

Jean Zahareanu cu Ernestina Em. Bercovici

Deciziunea comercială No. 9

Obligațiuni comerciale. — Subscrierea lor în alb, adică fără a se determina numele beneficiarului în momentul confecțio-

⁽⁵⁾ Cpr. Martou, *op. cit.*, III, 1120. Laurent, XXXI, 75. — Această soluție nu este aplicabilă în Franța, de cât în urma expirării unui an de la încetarea tutelei sau desfacerii căsătoriei, pentru-că numai de la această epocă ipoteca minorului și a femeii măritate sunt supuse publicității (art. 8 L. din 23 Martie 1855). Cpr. Planiol, II, 2971. Boudant, *op. cit.*, II, 815, în fine. Baudry et Loyne, *op. cit.*, III, 1741. T. Huc, XIII, 344.

nărei. — Dacă asemenea obligațiuni sunt sau nu valabile. — (Art. 46 C. comer. și 1176 C. civ.).

Obligațiunile comerciale chirografare subscrise în alb, fără ordin, sau la portor, sunt valabile căci, de și convențiunile nu produc efect de cât între părțile contractante, însă, din faptul că ordinul a fost lăsat în alb și complectat mai în urmă, nu se poate trage consecința că creditorul este incert.

S'a ascutat d-l avocat M. Valerianu din partea oponentului Jean Zahareanu în dezvoltarea motivelor de apel și opozițiune și pe d-nii avocați Sipsomo și B. Cernea din partea intimătei Ernestina E. Bercovici în combaterea motivelor de apel.

Curtea,

Asupra opozițiunii făcută de Jean Zahareanu în contra deciziunii cu No. 39,902 a acestei Curți;

Având în vedere susținerile părților și actele prezentate; Având în vedere că intimata E. E. Bercovici, reclamantă înaintea primei instanțe, prin acțiunea ce a introdus n justiție a cerut, ca Jean Zahareanu să fie condamnat, să'i plătească suma de 3600 lei ce'i datorește cu nouă obligațiuni comerciale, ajunse la scadență;

Având în vedere că, în dovedirea pretențiunilor sale, E. E. Bercovici a prezentat nouă obligațiuni, cu scadențele: 15 Iulie 15 August, 15 Septembrie, 15 Octombrie, 15 Noiembrie, 15 Decembrie 1900, 15 Ianuarie, 15 Februarie și 15 Martie 1901; semnate de Jean Zahareanu, prin care acesta se obligă să plătească la epocile fixate câte 400 lei sau în total 3600 lei;

Considerând că, este constant că, aceste obligațiuni, au fost subscrise în alb, fără ordin, numele beneficiarului nefiind determinat chiar în momentul confecționării lor;

Considerând că, prin încheierea No. 1018 din 7 Martie 1902, dată de această Curte, asupra competenței, încheiere care face parte integrantă din deciziunea de față, s'a stabilit că titlurile în cestiune, constată obligațiuni comerciale;

Că din acest punct de vedere, cestiunea de a se ști, este dacă obligațiunile comerciale chirografare subscrise în alb, fără ordin sau la portor, sunt valabile;

Considerând că potrivit art. 46 din Codul comercial, obligațiunile ca și liberațiuni în materie comercială, se probează și prin act sub semnătură privată, și după coprinderea art. 1176 Cod civil, prin act subsemnătură privată, legea înțelege pe acela, care este subscris de partea căreia se opune actul;

Considerând că, dacă subscrierea și închiderea ordinului nu au fost concomitente, se poate explica această împrejurare, în sensul că, debitorul a preparat și a subscris obligațiunile, dar le-a complectat și încins ordinul în momentul când raportul juridic s'a stabilit între părți;

Că, chiar dacă ordinul a fost închis mai în urmă, obligațiunea comercială chirografară este valabilă, pentru că deși convențiunile nu produc efect de cât între părțile contractante, însă, din faptul că ordinul a fost lăsat în alb și complectat mai în urmă, nu se poate trage consecința că creditorul este incert;

Că de și acest creditor este necunoscut pentru un moment, dacă este cert, există el este acela, căruia debitorul a remis titlul și prin consecință i'a conferit dreptul de a complecta sau a face să se completeze ordinul și care la scadență se va prezenta să încaseze suma datorită;

Că în obligațiunile comerciale, numai în cele cambiale, condițiunea ordinului este de esență;

Că pentru înlesnirea operațiunilor comerciale și de multe ori pentru a evita solidaritatea prevăzută de art. 42 Cod comercial, obligațiunile sunt trecute din mână în mână cum s'a întâmplat în speță;

Văzând cererea de cheltueli și art. 140 Pr. civ.;

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier D. Giuvanu, Curtea, respinge opozițiunea, etc.

(ss) I. Cerkez, D. Giuvanu, V. Bossy, G. Flășlen, V. Pretorian

Grefier (s) C. Bilciurescu

Adnotație. — În speță, este vorba de obligațiunii comerciale chirografare și anume de un act de împrumut, în care cel ce se obligă lasă în alb numele creditorului ⁽¹⁾.

Curtea de apel susține că obligațiunile comerciale chirografare, subscrise în alb, fără ordin sau la portor sunt perfect valabile, și ele pot fi transmise din mână în mână fără cesiune sau gir, spre a evita solidaritatea prevădută de art. 42 C. com.

— Este cunoscut în dreptul comercial că din punctul de vedere al emisiunii și transferării titlurilor de credit, ele sunt de 3 feluri:

Titluri Nominative, dacă sunt emise în numele unei determinate persoane (unică sau colectivă) care nu poate să o transfere în proprietatea alteia decât prin *mijlocul cesiunii*, rezultând din adnotațiunea făcută asupra oare căror registre sau prin act separat, precum este în obligațiunile societăților.

Titluri la ordin, care de și emise în numele unei persoane determinate, sunt însă transmisibile prin gir. Tipul lor este cambia. Transmisiunea lor se face prin mijlocul unei scurte declarațiuni de transferare, scrisă de obicei pe dosul titlului, și transmisiunea trebuie făcută printr-o serie neîntreruptă de giruri, pentru ca posesorul să dovedească proprietatea ei (art 309 C. com. ⁽²⁾).—Legea noastră tace în privința titlurilor la ordin precum tace și în privința titlurilor la purtător; avem însă diferite mențiuni în codicele comercial, așa de exemplu: cambia, ordinele în produse și mărfuri, scrisoarea de trăsură, polița de încărcare, actul de împrumut maritim, titlul de deposit și certificatul de gaj în magazinele generale, etc. ⁽³⁾. Practica comercială a făcut și alte efecte girabile, dar ele nefiind prevădute de lege, se poate da naștere la controverse și să se lase la capriciul Tribunalului ⁽⁴⁾.

Titluri la purtător, cari de și nu sunt emise în numele vreunei persoane, sunt transmisibile prin simpla tradiție manuală și sunt plătibile ori căruia se arată legitimul posesor la scadență. Ele sunt create în virtutea legii sau contractului dintre părți și destinate circulațiunii precum: biletele de bancă, obligațiunile și acțiunile societăților comerciale, și este aproape recunoscut aici că libertatea de emisiune a lor este de drept comun.

⁽¹⁾ Iată una din obligații:

«Subsemnatul Y. Z. domiciliat în București, strada Udricani 30, declar prin aceasta că dătez d-lui . . . suma de 400 lei ce am luat cu împrumut de la d-sa și care sumă mă oblig a i-o aquita la 15 August. - București 1 Aprilie 1900».

⁽²⁾ E. Vidari, II, No. 1996.

⁽³⁾ Vezi menționându-se dispozițiuni pentru efectele de comerț girabile în *Codicele comercial*: Art. 3, No. 1 și 2; art. 57, 74, 479, 498, 682, 683, 685, 688, 814.

⁽⁴⁾ Vidari, II, No. 2054.

Mai sunt titluri la purtător și altele cari se numesc titluri la purtător improprii, așa de exemplu: biletele de voiajiu, biletele de teatru, etc. ⁽⁵⁾.

Dacă legea vorbește de unele titluri numai, și tace de altele, aceasta nu va să zică că a exclus pe cele de cari nu vorbește, căci emiterea titlurilor la purtător e de drept comun. Și ca să existe un titlu la purtător e destul să cuprindă condițiunile ce se cer ori cărei declarațiuni de datorie, ast-fel: data de timp și de loc, indicațiunea sumei datorite, determinațiunea scadenței, declarațiunea: *titlu, scris, bon, certificat* la purtător sau altă declarațiune echivalentă, aptă de a face să se înțeleagă cu siguranță că titlul este la purtător; și în fine subscrierea emitentului cu numele și pronumele său, sau cu firma socială, sau cu aceia a stabilimentului, după casuri. Când titlul conține toate aceste indicațiuni el e perfect titlu la purtător ⁽⁶⁾.

— Numai titlurile la ordin se pot transmite prin gir, iar titlurile la purtător din mână în mână. Ori, actul nostru de împrumut, din speța prezentată Curții de apel, nu e nici un titlu la ordin, nici un titlu la purtător. Nu e un titlu la ordin pentru că lipsește una din condițiunile esențiale și anume clauza la ordin. Nu e la purtător pentru că i lipsește clauza la purtător.

Ce e dar acest titlu? Un act de împrumut, în care numele creditorului nu se cuprinde. Ce valoare juridică are un asemenea act? Ca titlu constatător al *contractului de împrumut* el nu constată ce e mai principal, adică cu cine subscriitorul lui (care conform art. 1176 are putere de înscris sub semnătura privată) a făcut împrumutul. Și aci trebuie să constatăm că, Curtea de apel confundă forța probantă a actului cu obligațiunea ce rezultă din convențiune. Împrumutul, contractul în sine între împrumutător și împrumutat există independent de titlul care-l constată. În contractul de împrumut ca în ori ce contract se cere consimțământul valabil al părții ce se obligă (art. 948 C. civ.); și cine dăce consimțământ înțelege o parte care se obligă, și o alta care să primească aceasta, adică două persoane cari voesc acest lucru ⁽⁷⁾, și deci obligația în speță nu există pe cât timp nu există un creditor care să fi numărat banii și care să beneficieze, pe cât timp adică creditorul este incert; nu se poate admite în contractul de împrumut un împrumut de la un creditor incert. Numai în titlurile la purtător, prin excepțiune, creditor, este acela care posedă titlul, și aci obligația se confundă cu titlul.

Dar independent de validitatea titlului, conform

⁽⁵⁾ Vivante, vol. II, No. 912.

⁽⁶⁾ Vidari, III, No. 2083.

⁽⁷⁾ Laurent, vol. XV, No. 466.

art. 973 C. civ. convențiunile n'au putere de cât între părțile contractante, și ele nu pot vătămă unui terț și nici a-i profita de cât în casurile prevădute de lege ⁽⁸⁾. Deci cum a putut acest act să fie transmis din mână în mână, fără a se observa regulile privitoare la cesiune, după dreptul civil, privitoare la gir după dreptul comercial? Se poate oare transmite ori ce titlu din mână în mână, fără să se îndeplinească cerințele legii? Imposibil. Dacă debitorul care știe de la cine s'a împrumutat, cu alte cuvinte știe cu cine a contractat și de la cine a primit suma de bani, ar plăti altuia care s'ar prezenta cu titlul ce el însuși a remis împrumutătorului, prin ce excepțiune se va apăra el când adevăratul său creditor se va prezenta a-i cere suma împrumutată? Plata trebuie să se facă creditorului său imputernicitului său, sau aceluia ce este autorizat de justiție sau de lege a primi pentru dânsul (art. 1096 C. civ.). Și iată debitorul pus în pozițiune de a plăti de două ori, dacă am admite teoria Curții de apel din București.

— Curtea țice: «că în obligațiunile comerciale, numai în cele cambiare, condițiunea ordinului este de esență». Dar aceasta nu e de cât aplicația regulei de drept civil din art. 973: că convențiunile n'au efect de cât între părțile contractante, deci este imposibil ca creditorul să fie incert în momentul emiterii obligațiunei.

Curtea mai adaogă: «că pentru înlesnirea obligațiunilor comerciale și de multe ori pentru a evita solidaritatea prevădută de art. 42 C. com. obligațiunile sunt trecute din mână în mână». Dar nici cambia, care e făcută într'adins să circule din mână în mână, nu se poate transmite în modul cum vrea Curtea pentru simplele obligațiuni comerciale, ea trebuie să fie trecută prin gir, și girurile să fie neîntrerupte (309 C. com.); și noi să admitem că obligațiunile comerciale să poată trece din mână în mână fără gir, sau fără cesiune, întocmai ca un titlu la purtător: un bilet de drum de fier, sau un bilet de teatru? În virtutea cărei legi, sau măcar în virtutea cărui principiu de drept comercial sau de drept civil?

Iată considerațiunile cari ne fac a nu admite teoria Curții de apel din București, și deci obligațiunile comerciale chiar valabile de ar fi, nu se pot transmite din mână în mână fără cesiune sau gir, ca titlurile la purtător.

C. N. Toneanu

CURTEA DE APEL DIN IASI, Secțiunea II

Audiența de la 23 Octombrie 1902

Președenția D-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte

Casa Ieschek & Co. cu Ioan G. Ciolac

Decisia No. 148

Contestație la executare. — Competință. — Contestațiune privitoare la înțelesul și întinderea dispoșitivului decisiunei ce se execută, cât și cea privitoare la forma urmăririi și vânzării. — Care este instanța competentă a judeca fie-care din aceste contestațiuni (art. 400 Pr. civ.).

Art. 400 din noul Cod de procedură civilă, tăind controversa de sub vechiul art. 400, după ce împarte contestațiunile la executare în două categorii: unele privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispoșitivului hotărârii ce se execută, ear altele privitoare la însăși urmărirea, le-a deferit în judecarea a două instanțe deosebite, adică: instanței care a pronunțat și investit hotărârea cu formulă executorie pe cele dântăi, ear instanței înaintea căreia se efectuează urmărirea, pe cele din urmă.

Prin urmare, când cu ocazia executării unei hotărâri, se ridică de către cei interesați contestațiuni, atât în privința înțelesului hotărârii executorii, cât și asupra urmăririi însăși, și instanța care a pronunțat și investit cu formulă executorie hotărârea ce se execută este alta, de cât aceea ce urmărește, contestatorul este dator. conf. art. 400 Pr. civ. și dispozițiunile legii timbrului relative la contestațiuni, să facă două deosebite cereri motivate, înscris pe timbru legal, însoțite fie-care și de taxa specială, adresându-le instanțelor respective, după felul contestațiunei și distincțiunea sus arătată.

Curtea deliberând, și

Având în vedere că, în virtutea decisiunei acestei Curți No. 107 (*) din 24 Iunie 1902, după cererea casei Ieschek & C-nie, președintele tribunalului Botoșani, prin ordonanța din 25 Iulie 1902, a încuviințat vinzarea averii sequestrată a debitorului urmărit Ioan G. Ciolac, consistând în interesul său de asociat cu Samoil Schlesinger la exploatarea moșielor Călugăreni și Costești din jud. Botoșani, până la concurența sumei de 40530 lei, cu procente comerciale, plus 125 lei 90 bani cheltuieli de judecată ce debitorul urmărit datora numitei case;

Că, în contra acestei executări, Ioan G. Ciolac și asociatul său Samoil Schlesinger, prin una și aceas petițiune adresată tribunalului de Botoșani, delegat de Curte, cu executarea sus țisei decisiuni, au ridicat contestațiuni atât în privința înțelesului și întinderii dispoșitivului decisiunei în temeiul căreia se făcea executarea cât și în privința urmăririi însăși;

Că, asupra acestei contestațiuni, tribunalul prin sentința No. 54 din 5 Septembrie 1902, pe de o parte, respinge ca ne fondate punctele din contestație privitoare la forma urmăririi și vânzării, iar pe de alta își declină competența de a judeca punctul din acea contestațiune, privitor la înțelesul și întinderea decisiunei, aplicarea dispoșitivului decisiunei, trimițând dosarul afacerii în judecata acestei Curți;

Având în vedere că legiuitorul din 1900, prin noul articol 400 Pr. civ., tăind controversa de sub vechiul art. 400, după ce împarte contestațiile la executare în două categorii: unele privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispoșitivului hotărârii ce se execută, și altele privitoare la însăși urmărirea, le-a diferit în judecarea a două instanțe deosebite, și anume: instanței care a pronunțat hotărârea și a investit-o cu formula executorie pe cele dântăi, a instanței înaintea căreia se efectuează urmărirea, pe cele din urmă;

Având în vedere că, în cas când cu ocaziunea executării unei hotărâri se ridică, de către cei interesați, contestațiuni atât în privința înțelesului hotărârii exe-

(8) Laurent, XVI, No. 371.

(*) A se vedea această decizie publicată în *Curierul Judiciar* No. 23/1903.

cutoarii cât și asupra urmăririi însă-și, și instanța care a pronunțat și investit cu formula executorie hotărîrea ce se execută, este alta de cât aceia prin mijlocirea și înaintea căreia se face urmărirea, contestatorul este dator, conform art. 400 Pr. civ. și dispozițiilor prescrise de legea timbrului pentru contestațiuni la executare, să facă două deosebite cereri, ambele pe larg motivate, în scris, pe timbru legal, însoțite fie-care și de taxa specială și să le adreseze instanțelor respective, după felul contestațiunii și distincțiunea sus vorbită ;

Avînd în vedere că, în specie, cu ocaziunea executării deciziunii No. 107/902 Ioan Ciolac și Samoil Schlesinger, contestând prin una și aceeași cerere, adresată tribunalului de urmărire, și înțelesul deciziunii și urmărirea însăși, cele două instanțe competente a judeca aceste două categorii de contestații fiind cu totul deosebite : o Curte de apel, această secțiune, și un tribunal de județ, tribunalul de Botoșani, contestatorii trebuiau, asemenea regulilor de mai sus, să facă pentru fie care contestațiune, o cerere înscris deosebită, pe timbru și cu taxa legală și să le îndrepte : una, acea privitoare înțelesului deciziunii la această Curte, care a investit deciziunea cu formula executorie, și alta, acea privitoare urmăririi însă-și, la tribunalul de Botoșani, prin intermediul căruia se făcea urmărirea contestată ;

Că, ne procedând ast-fel, contestațiunea lor, în ce privește punctele relative la înțelesul deciziunii Curței, cuprinsă în cererea adresată tribunalului, se găsește ne regulat făcută, și ca atare, urmează a fi respinsă ;

Că, așa fiind, chiar dacă sesizarea Curței în modul cum s'a făcut prin sentința tribunalului ar fi regulată și ar intra în cazul prevăzut de art. 108 Pr. civ., ceea ce nu e în specie, totuși față cu considerentele expuse mai sus contestațiunea urmează a fi respinsă ca ne regulată ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier V. Pretorian, Curtea, respinge ca neregulat introdusă contestația, etc.

(ss) I. I. Vranceanu, Al. G. Hinna, T. Crivăț, I. Sinescu, V. Pretorian

p. greșier (s) Șt. P. Georgescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, Secția II

Audiența de la 10 Februarie 1903

Președenția d-lui AL. NEGRESCU, Jude sindic delegat

Xenofon Macri cu Preotul C. Gheorghiu

Sentința penală No. 115

Opozițiune.— Dacă partea civilă are drept de opozițiune. — Inadmisibilitate. — (Art. 203 Pr. pen.).

1. În materie penală, partea civilă nu are drept de opozițiune.

2. Apelul făcut în contra cărței de judecată prin care s'a respins opozițiunea, e inadmisibil, căci apelul trebuie făcut în contra primei cărți de judecată, dată în lipsa părții civile, nu în contra celei de a doua cărți de judecată date asupra opozițiunii.

S'a ascultat d-nii avocați: V. Bușilă din partea apelantului Xenofon Macri, și Ștefan Mandrea din partea inculpatului Preotul G. Gheorghiu.

Tribunalul,

Avînd în vedere apelul făcut de pacientul Xenofon Macri, contra cărței de judecată No. 951 din 26 Noembrie 1902, pronunțată de judele ocolului II Iași, prin care i se respinge ca neintemeiată opoziția ce a făcut contra cărței de judecată No. 887 din 5 Noembrie 1902, prin care se achită Preotul Gheorghe Gheorghiu de faptul de insultă, condemnându-se reclamantul la una sută lei despăgubiri către inculpat.

Considerând că, în drep, e știut că partea civilă nu are drept de opozițiune în materie penală pentru interesele sale civile, de și judecătoria de pace 7 a recunoscut acest drept, căci nici un text de procedură penală nu se ocupă de acest drept, nu reglementează nici termenul de câte zile este și nici de când începe a curge, dat fiind că sentințele penale achitătoare nu se comunică nici inculpatului, nici părții civile, și nici un text din legea penală nu cere ca părții civile să i se comunice din oficiu sentința prin care i s'a respins pretențiunile sale, chiar când e condamnată la cheltueli către partea inculpată, așa că partea civilă căreia i s'a respins pretențiunile sale în lipsa sa, rămîind și condamnată la cheltueli către inculpat, ar putea pe cale de opoziție la prima instanță în sistemul contrar admis de d-l Judecător, să pună din nou în discuție un fapt penal neexistent timp de 5 ani, și aceasta bine înțeles la întâia instanță, cea ce evident că ar fi o prea mare favoare față cu judecata asupra acțiunii publice căreia este subordonată ;

Considerând că dacă s'ar admite drept de opoziție părții reclamante în penal, atunci ea fiind în drept timp de 5 ani să facă opoziție, întru cât nu i se comunică sentință, va putea face opoziție cu un moment înaintea împlinirii prescripției, și contra sentinței cese va da ; asupra opoziției la prima instanță, va putea face apel în termen de 10 zile conform procedurii penale, și la judecata apelului neprezentându-se va putea face opoziție iarăși în termen de 5 ani, întru cât nu i se comunică decizia, așa că afacerea în penal, de și cu privire la pretențiunii bănești, în loc să fie judecată cu urgență și cu precădere, după cum e judecata acțiunii publice, se vede judecată cam după 10 ani de la deschiderea instanței, ceea ce de sigur că legiuitorul nu a înțeles a da drepturi așa de mari părții civile, când acțiunea publică este menită să fie judecată cu toată urgența necesară afacerilor penale, din motivele aceste : Tribunalul găsește că partea civilă ne avînd drept de opoziție în contra sentințelor penale care îi refuză admiterea pretențiunilor sale, condemnând-o chiar și la cheltueli ; — apelul de astăzi făcut de Xenofon Macri care nu i de cât partea reclamantă, de la prima instanță, a căruia pretențiunii civile au fost înlăturate și în plus condamnată la cheltueli de judecată față cu partea inculpată, urmează a fi respins, întru cât acest apel este îndreptat în contra cărței de judecată dată asupra opoziției, el trebuind a fi îndreptat în contra primei cărți de judecată No. 887/902, prin care s'a respins pretențiunile părții civile și s'a condamnat în același timp la despăgubiri către partea inculpată.

Pentru aceste motive, respinge ca inadmisibil apelul, etc.

(ss) Al. Negrescu, N. N. Ștefănescu

Adnotațiune. — Chestiunea de a se ști dacă partea civilă are sau nu drept de opozițiune în materie penală, e controversată, de și nu se mai discută că partea civilă poate face opozițiune în contra ordonanțelor judecătorilor de instrucțiune, chiar dacă ministerul public n'ar fi usat de această cale. În un atare cas, camera de punere sub acusare e investită și cu acțiunea publică (art. 137 Pr. pen.), ceea-ce, necontestat, constituie o excepțiune la principiul că exercițiul acțiunii publice aparține numai ministerului public.

O altă excepțiune, o avem în art. 73 L. J. P., după care apelul părții civile pune în mișcare acțiunea publică și investește pe tribunal cu dreptul de a se pronunța și asupra pedepsei, putând s'o înărească, independent de împrejurarea dacă mi-

nisterul public a făcut saŭ nu apel, saŭ l'a declarat prea târziu. Prezența ministerului public pentru constituirea tribunalului este însă, în toate casurile, obligatorie⁽¹⁾.

Dispozițiunea art. 73 L. J. P. fiind derogatorie de la dreptul comun, e de strictă interpretare, așa că nu poate fi întinsă în materie de contravențiuni⁽²⁾.

În principiu, prin urmare, Curtea de apel nu poate mări pedeapsa, nici condamna pe un prevenit achitat la prima instanță, dacă ministerul public n'a făcut apel.

Că partea civilă are drept de opozițiune, rezultă din art. 203 Pr. pen. care spune: «Hotărârile date în lipsă asupra apelului, vor putea fi atacate pe calea opozițiunii în aceiaș formă și în aceleași termene *ca și sentințele date de tribunalele corecționale*».

Acest text fiind general, nu distinge între opozițiunea inculpatului și a părții civile, așa că trebuie aplicat în ambele cazuri. Acelaș argument există și pentru judecătoriile de pace, din cauza art. 74. Totuș, cum am spus, jurisprudența șovăește încă, deși Înalta Curte de casație a pus principiul că partea civilă are drept de opozițiune, pentru că are și drept de apel și fiind-că opozițiunea e o cale de drept comun⁽³⁾.

Casațiunea a mai recunoscut, implicit, dreptul de opozițiune al părții civile, când zice: «... părțile civile nu au dreptul de a exercita de cât acțiunea relativă la pretențiunile lor pentru daunele cauate prin vre o infracțiune a legii penale... Prin aplicarea acestui principiu, în cas când judele de ocol saŭ tribunalul achită pe inculpați... și ministerul public nu face apel, urmează că după *opozițiunea* saŭ *apelul reclamațiilor* nu se mai pot pune în discuțiune de cât pretențiunile pentru daunele suferite de reclamații. Ast-fel, cu drept cuvânt, tribunalul anulează cartea de judecată care, în urma opozițiunii părții civile, condamnă la despăgubiri civile și la *închisoare* pe inculpații pe care-i achitase în lipsă, fără ca să se fi cerut asemenea pedeapsă de ministerul public, de oare-ce prin acea hotărâre se violase principiul stabilit prin art. 4 Pr. penală»⁽⁴⁾.

Tribunalul Teleorman⁽⁵⁾ hotărâse însă că numai inculpatul are drept de opozițiune, nu și partea civilă, dar această sentință a fost reformată de Curtea de apel din București, care a decis că

partea civilă are drept de opozițiune atât la prima instanță, cât și în apel⁽⁶⁾.

Tribunalul Neamțu hotărâse și el că partea civilă nu are drept de opozițiune, ci numai de apel și recurs⁽⁷⁾.

Relativ la opozițiunea părții civile, s'a mai decis că art. 147, 148, 149, 182, 183, 184, 203, 470 și urm. din procedura penală, nu se ocupă de cât de judecata în lipsă a inculpatului, nu și de opozițiunea părții civile, care, ast-fel, în lipsa unei dispozițiuni excepționale, trebuie să se reguleze după procedura civilă, fiind nevoie ca oponentul să justifice absența sa, pentru ca opozițiunea să fie admisibilă⁽⁸⁾.

În general, se poate spune că jurisprudența împărtășește mai mult părerea că partea civilă are drept de opozițiune, fiind-că, după dreptul comun, or-ce parte judecată în lipsă, are drept de opozițiune⁽⁹⁾.

De asemenea, sub imperiul vechei proceduri civile, Curtea de apel din Iași decisese că partea civilă are drept de opozițiune și că nici nu are nevoie să justifice cauzele absenței⁽¹⁰⁾.

Aceasta fiind starea jurisprudenței până în prezent relativ la opozițiunea părții civile, despre care clasicul Faustin Hélie omite să vorbească, nu mai încapă îndoială că soluțiunea care nu recunoaște părții civile dreptul de opozițiune, trebuie să fie respinsă.

În adevăr, opozițiunea, ca și apelul, e o cale *ordinară* de atac a unei hotărâri și, ca atare, e deschisă or-de-câte-orî legea nu spune contrariul⁽¹¹⁾. Cum nici un text nu înlătură dreptul de opozițiune, tăcerea legii trebuie interpretată în sensul că partea civilă are drept de opozițiune, căci așa cere rigoarea principiilor.

Aceiaș soluțiune ar fi trebuit admisă și în cazul când legea n'ar fi vorbit nimic despre dreptul de apel. În o atare ipotesă, nu cred că s'ar fi putut susține că această cale e închisă părții civile, de cât doar pentru a crea, cu or ce chip, o controversă mai mult.

Dar ceea-ce-i mai curics, e că, în penal, se admite și contestația, care e o cale extra-ordinară, de-și n'o consacră nici-un text. Dacă, prin urmare, se poate face contestație⁽¹²⁾, cu atât mai mult temei trebuie primită calea opozițiunii, și, de aceea, părerea care nu recunoaște părții civile acest drept, ni se pare și nefundată și nejuridică.

(6) C. Buc., II, din Februarie 1901; *Dreptul*, No. 24/901.

(7) Trib. Neamțu, No. 88/89; *Dreptul* No. 29/89.

(8) Cas. II, No. 214/71; 160/74; C. Iași, I, No. 41/82; *Dreptul*, No. 23/82. În urma modificării art. 154 și 157 din Pr. civ., nu mai e nevoie să se justifice lipsa oponentului.— V. și art. 902. Co.

(9) V. și Cas. II, No. 88/88 și 33/87.

(10) C. Iași, II, No. 439/85; *Dreptul*, No. 83/85.

(11) Tocilescu, III.

(12) *Curierul Judiciar*, No. 83/902, 23/903.

(1) Cas. II, Bulet. pe 1895, p. 848.— Alexandresco, VII, p. 606 notă.

(2) G. Botez, p. 327, n. 2.

(3) Cas. II, No. 283/900; *Dreptul* No. 47/901.

(4) Cas. II, No. 480/91. Vezi acest considerant în Fratoșteanu, No. 8 de sub art. 4 Pr. pen.

(5) Hotărârea No. 1581/900; *Dreptul*, No. 24/901.

În ce privește termenul opozițiunii, vom aplica acel prevăzut în legea judecătorilor de pace și de procedura civilă, după casuri. Opozițiunea părții civile însă, nu va pune 'n mișcare acțiunea publică, așa că inculpatul odată achitat, nu va mai putea fi condamnat, fiind-că acțiunea publică nu poate fi exercitată, în principiu, de cât de ministerul public ⁽¹³⁾.

Față cu cele spuse până aici, credem că tribunalul Iași comite o eroare când dice că opozițiunea părții civile pune din nou în discuțiune acțiunea publică, căci cam aceasta pare a rezulta din ultimul considerant al sentinței ce adnotăm, unde se spune: «.... ceea-ce de sigur că legiuitorul n'a înțeles a da drepturi așa de mari părții civile, când acțiunea publică este menită să fie judecată cu toată urgența necesară afacerilor penale.....».

Aceasta mai rezultă și din primul considerant după care «.... partea civilă ar putea să pună din nou în discuțiune un fapt penal neexistent timp de cinci ani (?).....».

Totuș tribunalul a dat o soluțiune justă, respingând, ca inadmisibil, apelul părții civile. Și, în adevăr, în materie de contravențiuni polițienesci, nu există drept de apel în contra cărților de judecată achitătoare, ast-fel că nici partea civilă, nici ministerul public nu pot face apel în contra unor atari cărți de judecată ⁽¹⁴⁾.

Aceasta socot că era adevăratul motiv pe care trebuia respins apelul, nu acela că s'a apelat cartea de judecată dată asupra opozițiunii, pe când ar fi trebuit să se apeleze cartea de judecată achitătoare, de oare-ce dacă apelul ar fi fost admisibil, efectul său devolutiv ar fi repus în discuțiune întreaga afacere cu privire la despăgubirile civile, căci acel care face apel în contra cărții de judecată date asupra opoziției, înțelege a apela și cartea de judecată în lipsă ⁽¹⁵⁾. Iată, prin urmare, o soluțiune justă întemeiată pe un motiv fals.

Pentru toate aceste cuvinte, ni se pare că ambele soluțiuni consacrate prin sentința ce adnotăm sunt nejuridice și, de aceea, nu le putem aproba.

Ștefan Scriban

JUDECĂTORIA OCOLULUI II BUZĂU

Audiența de la 11 Iulie 1902

Enache Atanasiu cu Anton Gheorghe și Constantin Ralea

Cambie. — Semnătură prin punere de deget. — Obligațiune nulă. — (Art. 273 și 276 Cod comercial).

Aval. — Răspundere solidară. — Obligațiune nulă a emitentului. — Dacă obligația dătorului de aval subsistă. — Conservarea acțiunii cambiale contra dăto-

rului de aval. — Dacă e necesitate de protestarea cambiei pentru neplată. — (Art. 297 din Codul comercial).

1. Cambia semnată prin punere de deget nu numai că pierde, față de semnatar, calitatea și efectele speciale ei, dar chiar obligația în sine e radical nulă și de nul efect, întru cât semnătura prin punere de deget nu se poate zice că este semnătura celui ce se obligă.

2. Semnătura unei persoane pe o cambie cu mențiunea «garant» alături, constituie un aval, și acea persoană e răspunzătoare solidar de plata obligațiunii celui pentru care a dat avalul, și conform principiului după care obligațiunile contractate printr'o poliță sunt independente unele de altele, obligațiunea dătorului de aval, spre deosebire de aceia a fidejursorului unei obligațiuni civile, subsistă chiar în cazul în care obligațiunea persoanei pentru care i s'a dat avalul, nu ar fi valabilă.

3. Când e vorba de aval, posesorul cambiei, spre a conserva acțiunea cambială contra dătorului de aval, e obligat să îndeplinească în privința sa toate actele care sunt trebuincioase pentru acțiunea sa cambială contra persoanei pentru care s'a dat avalul, și spre a conserva acțiunea cambială contra emitentului unui bilet la ordin, posesorul cambiei nu este obligat să o protesteze pentru neplată.

Judecata,

Asupra acțiunii intentată de Enache Atanasiu din Buzău, prin petiția înreg. la No. 6969/902, contra lor, Anton Gheorghe ca debitor principal și Constantin Ralea ca garant, pentru plata sumei de lei 145, provenind dintr'o cambie, în ordinul reclamantului, cu data 23 Octombrie 1897, cu scadența la 23 Iulie 1898, semnată prin punere de deget de Anton Gheorghe iar de cel-alt propriu și cu mențiunea «garant» alături;

Având în vedere cererile și susținerea părților în instanță și cambia prezentată;

Considerând că în ce privește pe pârâțul Anton Gheorghe, obligațiunea contractată de dânsul e nulă și de nul efect, întru cât cambia e semnată prin punere de deget; că în cazul de față cambia nu numai că pierde, față de pîrit, calitatea și efectele speciale ei, conform dispozițiilor art. 273 și 276 C. comercial, dar chiar obligația în sine e radical nulă, întru cât semnătura prin punere de deget nu se poate zice că este semnătura celui ce se obligă; că așa fiind, acțiunea de față în ce privește pe dânsul, urmează a se respinge;

Considerând că în ce privește pe pârâțul Constantin Ralea, semnătura sa pe cambie cu mențiunea «garant» alături, constituie evident un aval, în termenii art. 296 C. comercial; că așa fiind, dânsul e răspunzător solidar de plata obligațiunii celui pentru care a dat avalul; că, ceva mai mult, conform principiului după care obligațiunile contractate printr'o poliță sunt independente unele de altele, obligațiunea dătorului de aval, spre deosebire de aceia a fidejursorului unei obligațiuni civile, subsistă chiar în cazul în care obligațiunea persoanei pentru care s'a dat avalul, nu ar fi valabilă (art. 297 al. I C. comercial);

Considerând că obiecțiunea pîritului în instanță că reclamantul a pierdut acțiunea cambială contra sa, de oare ce cambia nu e protestată pentru neplată, e lipsită de temelie și se explică numai printr'o confuzie ce se face între gir și aval; că în speță fiind vorba de un aval, conform dispozițiilor art. 297 ult. al. C. com., posesorul cambiei, spre a conserva acțiunea cambială contra dătorului de aval, e obligat să îndeplinească în privința sa toate actele care sunt trebuincioase pentru a păstra acțiunea cambială contra persoanei pentru care s'a dat avalul; or, spre a conserva acțiunea cambială contra emitentului unui bilet la ordin — cum e

⁽¹³⁾ Cas. II, No. 480/901.

⁽¹⁴⁾ Cas. II, No. 537/99, Bulet. pe 1901, p. 1035, Cas. II, No. 1355/902; Curierul Judiciar, No. 17/903; Cas. II, No. 526/90; Dreptul, No. 25/90.

⁽¹⁵⁾ Cas. II, No. 313/87. — De asemenea, e o chestiune de fapt dacă partea a înțeles să facă apel sau recurs. Cas. II, No. 1335/902; Curierul Judiciar, No. 17/903.

în speță— posesorul cambiei nu e obligat să o protejeze pentru neplată ;

Că așa fiind acțiunea contra pîrîtului Constantin Ralea fiind fondată urmează a se admite;

Pentru aceste motive, admite acțiunea.
p. judecător (s) Eug. P. Bănescu.

Art. 30 și 79 legea timbrului

Orî de câte orî o obligațiune sinalagmatică sau unilaterală nu este suficient timbrată, legea prevede amenzi ca pedeapsă de contravenire. Din spiritul legii timbrului, care este o lege specială și prin urmare de strictă interpretare, rezultă că în momentul chiar al facerii convențiunei câtă să fie satisfăcut fiscul, (textul zice încă de la formarea actului), căci orî-ce complectare a timbrului legal, făcută însă posterior nașterii unui angajament oare-care, nu apără părțile de plata amenzii; — pentru cuvîntul că încercarea de frustarea fiscului a existat și contravenția este consumată din chiar momentul neîndestulării timbrului prevăzut de lege; și dacă câte o dată să complectează sau să anulează timbre mai târziu, aceasta o fac numai cei interesați, crezând că s'ar putea servi înaintea justiției de acel înscris sau contract aceea ce este în contra rațiunei legiuitorului fiscal. Și judecătorul în asemenea caz are dreptul din oficiu, fiind chestie de ordine publică, a supune pe părți la amendă și a veghea ast-fel ca dispozițiunile legii timbrului să fie punctual respectate, — aceasta dintr'un interes vital pentru Stat.

O cestiune care se prezintă des înaintea instanțelor judecătorești este cea de a se ști, dacă este loc la amendare atunci când proprietarul reclamă chiria și produce un contract semnat numai de el, iar nu și de chiriaș, cu alte cuvinte neperfectat contractul cel puțin în instrumentul de probațiune care se exhibă. Quid în asemenea cas? Satisfăcutus'a orî-nu legea timbrului chiar în ipoteza că acel proiect de contract ar fi suficient timbrat?

Casurile cele mai frecvente sunt furnisate cu deosebire judecătorilor de ocoale de către Creditul Urban din București, care produce pe timbrul legal proiecte de contracte de închiriere în judecățile cu diverșii litiganți, — am dis proiecte, pentru că ele nu se ved semnate și de chiriași, *prin urmare neacceptate*, — și în baza lor, disa instituțiune vrea să obție cărți de judecată fără să plătească, — la administrația financiară, amenda cuvenită, sub cuvînt că n'ar fi contravenit legii timbrului.

Acest sistem este cu desăvîrșire în răsboi cu rațiunea, care a îndemnat pe legiuitor să așterne îndatorirea contractanților, în materie de arendări, închirieri etc..., de a întrebuița timbrul legal. Intr'adevăr, în asemenea materie, legiuitorul cea

ce cere imperios sub pedeapsă de amendă este, în primul rînd, să ai neapărat contract, și acel contract să fi fost perfectat și încheiat în momentul când angajamentul a luat naștere, și tot atunci să'l fi și timbrat legalmente; în al doilea rînd (cazul Creditului Urban cu acele faimoase proiecte de contracte), să fie *cel puțin cu dată certă mai înainte de începerea locațiunei*, iar nu să le confecționezi și să le datezi, în momentul când te adresezi justiției, căci atunci, sub nici un cuvînt, nu poți scăpa de sancțiunea legii considerîndu-te ca cum n'ai avea nici un contract scris.

Or, este incontestabil că din momentul ce Creditul presintă acte semnate numai de Directorul acestei instituțiuni, în cari se trec clausele contractului, fără avea și semnătura chiriașului, ne găsim în fața unei obligațiuni unilaterale, iar nu în fața unui contract, căci este elementar că contract există numai în momentul, când toate părțile contractante l'au perfectat între ele prin consimțimîntul lor reciproc. Prin urmare Creditul, în asemenea casuri, este cădut în contravențiune. — Afară de aceasta, independent de existența sau neexistența contractului, Creditului încumbă datoria de a dovedi că s'a respectat legea timbrului în momentul când a mijlocit contractul între părți, iar nu posterior; prin urmare trebuie să aibă dată certă de la o dregătorie publică, ca să întrebuițăm termenii adoptați de art. 1182 C. civ., — și natural cu preferința de la Administrația Financiară.

Or, nici o dată certă n'au disele proiecte de contracte, sau unele au o dată prin viza casieriei în momentul când se intentează acțiunea, adică cu mult mai târziu de cât epoca când a luat naștere pretinsul contract, și în asemenea caz, este evident că din ambele puncte de vedere, Creditul trebuie să fie condamnat a plăti în prealabil amenda legală; pentru ca justiția să poată pipăi fundamentul acțiunei și să poată păși la examinarea mijloacelor de probațiune.

Este eronat a susține că Societatea Creditului Urban din București fiind o autoritate publică, actele cari emană de la ea ar avea dată certă, pentru că în fața fiscului, precum și înaintea justiției, Societatea Creditului este o parte litigantă și nu i se poate face favoarea a se pune temei de certitudinea datei, nici pe hîrțiile ce le emite sub această extra ordinară formă de contracte, din cauza neglijenței de a nu fi făcut la timp contracte în regulă, căci legea statuiază pentru toți de o potrivă, și nu este nici echitabil, nici juridic să se admită dispense și concesiuni acolo unde legiuitorul n'a cugetat ale face.

Corneliu Negrea
Judecător Ocol. VI București